

POŠTNA PLAČANA V GOTOVINI

SALEZIJANSKI VESTNIK 1936 2

ING. H. H. U.

S prilogo: Življenje sv. Janeza Boska.

Vodstvo sotrudstva opozarja na sledeče:

1. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“. Večkrat nastanejo pomote in zamude radi nepopolnega naslova.

2. Ko pošljete kak znesek, nikdar ne pozabite na zadnji strani položnice ali nakaznice zapisati namen pošiljke, da moremo brez zamude in iskanja takoj pravilno vknjižiti.

3. Za pošiljke denarja se poslužujte naših položnic: štev. ček. rač. 12.945 z naslovom „Salezijansko sotrudstvo, Vodstvo, Rakovnik, p. Ljubljana.“ Ako nimate pri rokah take položnice, lahko dobite na vsaki pošti navadno položnico (za 25 par), na katero zapišete številko našega čekovnega računa 12.945 in naš naslov. Lahko pošljete tudi po položnici štev. 16.498 z naslovom: „Knjižice“, uprava, Rakovnik, p. Ljubljana. Po eni in isti položnici lahko pošljete za več namenov hkrati, samo da zabeležite na zadnji strani namen pošiljke. S tem prihranite stroške sebi in nam.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 9, 9 — 2. 1, 10 — 3. 2, 11 — 4. 3, 12 — 5. 4, 13 — 6. 5, 14 — 7. 6, 15 — 8. 7, 16 — 9. 8, 17 — 10. 9, 18 — 11. 1, 19 — 12. 2, 20 — 13. 3, 21 — 14. 4, 22 — 15. 5, 23 — 16. 6, 24 — 17. 7, 25 — 18. 8, 26 — 19. 9, 27 — 20. 1, 28 — 21. 2, 29 — 22. 3, 30 — 23. 4, 1 — 24. 5, 2 — 25. 6, 3 — 26. 7, 4 — 27. 8, 5 — 28. 9, 6 — 29. 1, 7 — 30. 2, 8 — 31. 3, 9

V maju: 1. 1, 10 — 2. 2, 11 — 3. 3, 12 — 4. 4, 13 — 5. 5, 14 — 6. 6, 15 — 7. 7, 16 — 8. 8, 17 — 9. 9, 18 — 10. 1, 19 — 11. 2, 20 — 12. 3, 21 — 13. 4, 22 — 14. 5, 23 — 15. 6, 24 — 16. 7, 25 — 17. 8, 26 — 18. 9, 27 — 19. 1, 28 — 20. 2, 29 — 21. 3, 30 — 22. 4, 31 — 23. 5, 1 — 24. 6, 2 — 25. 7, 3 — 26. 8, 4 — 27. 9, 5 — 28. 1, 6 — 29. 2, 7 — 30. 3, 8 — 31. 4, 9

Nove častivke:

15. skupina: Rogelj Amalija, Češnjevke (Trebnje)
Legan Jozefa, Zabukovje (Sevnica)

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Adamič Frančiška, Kompolje (Dobropolje) — Balon Terezija, Bizeljsko; — Bambič Ivanka, Loški potok; — Bedernjak Marija, Mala polana, (Črensovci); — Bergant Apolonija, Ježica; — Bohinc Frančiška, Zalog (Komenda); — Bohinc Ivana, Ljubljana; — Cestnik Marija, Borovnica; — Ciler Terezija, Hraše (Smlednik); — Dolinar Franc, žup. in dekan, Cerklje pri Kranju; — Domanjko Rozalija, Sv. Jurij ob Ščavnici; — Dovečar Marija, Sv. Tomaž pri Ormožu; — Drstvenšek Ivan, Kladje (Blanca); — Elnikar Meta, Biška vas (Mirna peč); — Gregorčič Frančiška, Zabukovje (Sevnica); — Grmovnik Franc, Mengeš; — Horvat Terezija, Mala polana (Črensovci); — Hozjan Martin, Mala pol. (Črensovci); — Jereb Frančiška, Mengeš; — Jošt Marija, Trnovlje (Celje); — Jurač Marija, Prevalje; — Karlin Marijana, Škofja Loka; — Kosančič Marija, Ljubljana; — Kostanjšek Ana; — Krže Janez, Veliki vrh (Nova vas pri Rak.) — Kušar Frančiška, Ljubljana; — Lah Janez, Dobje (Slivnica pri Celju); — Lovšin Marija, Dolenja vas pri Ribnici; — Meden Stanko, Begunje pri Cerknici; — Molek Uršula, Borovnica; — Murgelj Frančiška, Jablan (Mirna peč); — Opara Janez, Biška vas (Mirna peč); — Otorepec Marija, Šmarje pri Jelšah; — Pershak Marija, Mala Nedelja; — Petrič Frančiška, Pueblo, U. S. A. — Petrišič Uršula, Bizeljsko; — Pezdič Jozefa, Podnart; — Pirnat Marija, Gradec v Belokrajini; — Pirnat Cilka, Radeče pri Z d. m. — Planinc Angela, Trbovlje; — Požun Terezija, Zabukovje (Sevnica); — Prosen Frančiška, Cerkljanska Dobrava; — Rant Rozalija, Podnart; — Razpotnik Frančiška, Motnik; — Ritonja Ana, Mala Nedelja; — Slemc Frančiška, Zg. Brnik (Cerklje pri

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

Kvišku!

Don Bosko je menda nekoč tole pripovedoval: Sanjalo se mi je, da sem bil v Rimu. V cerkvi sv. Petra je bilo neko slovesno opravilo. Skušal sem se preriniti skozi množico, da bi mogel biti navzoč obredom, pa je bilo sila težko. Nisem mogel drugače, kot da sem splezal nad bronasti kip sv. Petra ter se spravil v vdolbino, ki je bila še prazna, dočim so v drugih stali razni sveti ustanovitelji različnih redov. Iz one vdolbine sem opazoval, kar se je godilo pod mano...

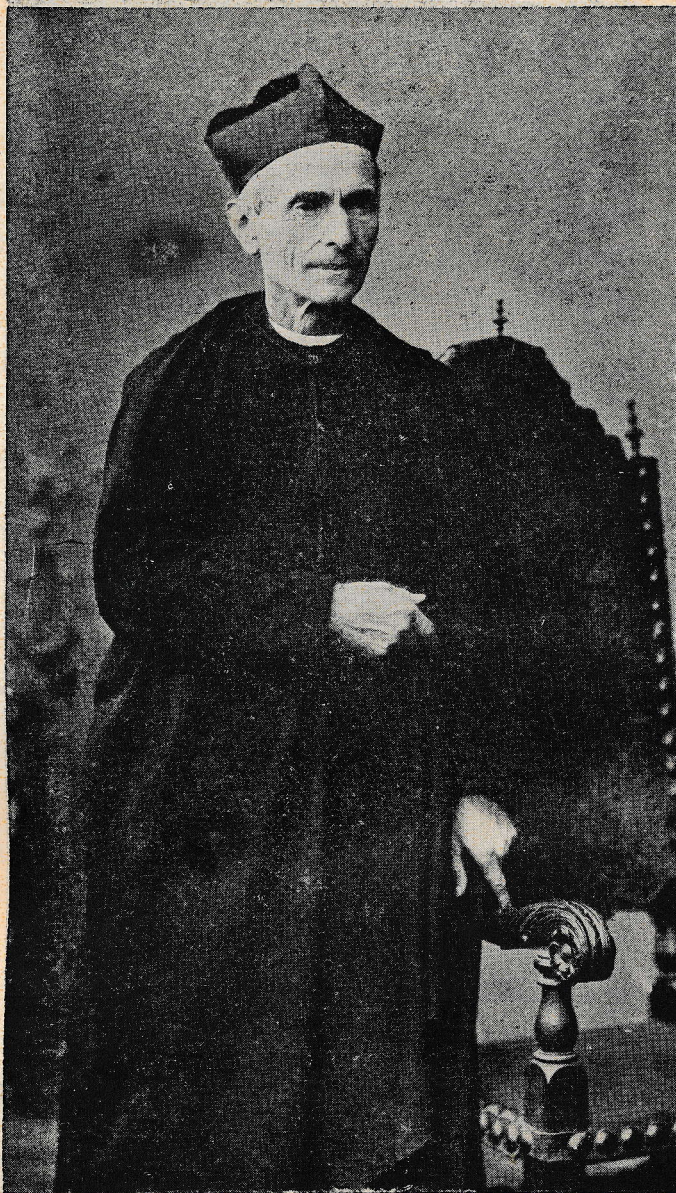
To niso sanje, to je resnica. Don Bosko je v vdolbini nad bronastim kipom sv. Petra. Poročali smo že, da so v Kararskih gorah odlomili veliko marmornato skalo, iz katere naj bi umetnik, akademski kipar Kanonika, izklesal don Boskov kip za cerkev sv. Petra. Delo je mojstrsko dovršil in 9. januarja letošnjega leta so dvignili kip v vdolbino, kjer mu je veliki njegov prijatelj in častilec Pij XI. odkazal mesto za vselej.

Iz 65 ton težke skale je umetnik izklesal 6 m visok kip. Preden so ga dvignili, so morali radi varnosti podpreti v grobnicah obok na katerem stoji steber. Potem so z velikimi škripci dvignili težki kip visoko gor v vdolbino. Toda don Bosko ni nikoli bil brez svoje mladine, za katero je živel in trpel. Tudi zdaj sta morala dva z njim: večji je prvi in najlepši cvet njegove vzgoje, lilija iz Mondonija, Dominik Savio, manjši poleg Dominika je sin nekega patagonskega poglavarja, ki ga je kardinal Kaljero na svojih misijonskih potovanjih spreobrnil. Ta

poglavarjev sin Zefirin Namunkua je v Rimu študiral bogoslovje, pa je umrl preden je dosegel mašniško posvečenje. Iz daljnih patagonskih ravnin je kot prvi cvet zdaj ovekovečen poleg svojega očeta, ki je sinove poslal iskat izgubljene duše po širni Pampi. To sta dva brata v Kristusu, Kristusova ljubezen ju je združila in skupna ljubezen do dragega očeta don Boska. Tako je don Bosko našel svoje mesto v najlepši cerkvi sveta. Z eno roko objema svoja sinova, in v njima vse svoje številne sinove, z drugo pa z odločno kretnjo hoče pokazati, da mora pridobiti za Kristusa ves svet ter kaže z njo proti grobu sv. Petra. Ne govori ta marmornati kip, pa se zdi, kakor da je pravkar izrekel besede, ki so mu bile tolikrat na ustih in posebno še v srcu: „*Ubi Petrus, ibi Ecclesia* — kjer je Peter, tam je Cerkev.“ Don Bosko je velik pobornik za Cerkev in papeža, za katerega je ves živel in delal in ga ljubil kakor živega Kristusa na zemlji.

Ta dan je bilo, kakor da se je vrnila velika noč. Zbrala se je velika množica v cerkvi sv. Petra. Zlasti veliko je bilo salezijanskih gojencev iz vseh rimskih zavodov in gojenk Hčera Marije Pomocnice. Po nalogu prosvetnega ministra se je udeležila te slovesnosti tudi rimska šolska mladina. Zbrala se je krog svojega apostola, krog svojega prijatelja, ki je bil povišan.

Kip je bil zakrit do pol dvanajste ure, ko je prišel kardinal Pačelli, pokrovitelj salezijanske družbe. Navzoč je bil tudi kardinal Salotti, ki don

Mihael Rua, prvi don Boskov naslednik.

kot don Bosko, za katerim je prevzel veliko dediščino.

L. 1908 se je vračal iz Svete dežele preko Ljubljane, kjer se je mudil nekaj dni. Marsikatera ljubljanska sotrudnica se še spominja koščenega moža, na katerem se je zrcalila prav don Boskova milina. Prav tedaj, ko je bil tu, so stali temelji sedanjega zavoda, cerkev pa je bila za

silo dode'ana, kakršna je čakala do povojnega časa.

Po čudnem naključju je osemletni Rua zvedel za don Boska. Njegov tovariš iz ljudske šole je namreč prinesel domov lepo kravato. — „Kje si pa dobil tako lepo kravato?“ ga je vprašal Mihec. „Včeraj sem jo zadel na srečolovu pri don Bosku“, je odvrnil Janezek in mu je pokazal listek, s katerim jo je zadel. „Kdó pa je ta don Bosko?“ je Mihec radovedno vprašal. Janezek mu je opisal don Boska tako mamljivo, da je šel naslednjo nedeljo tudi on k njemu v Zavetišče k don Bosku in se mu predstavil. Don Bosko mu je dejal roko na glavo in ga ljubeznivo vprašal: „Kako se pišeš?“ — „Rua.“ — „Kako pa ti je ime?“ — „Mihec.“ — Lepo ime. Ali boš vsako nedeljo prišel v oratorij?“ — „Da, gospod.“ — „Ali bova vedno prijatelja?“ — „Bova!“ — Don Bosko mu je seveda šepetnil še nekaj besed, ki so mu šle do srca, toda povedal jih nikoli ni. Na Ruo je napravilo to srečanje neizbrisn vtis. Don Bosko je tedaj dopolnil trideset let in je z vso svojo osebnostjo mladino tako očaral, da je samo o njem govorila in brez njega biti ni mogla. Tudi Rua je bil čisto njegov in kadar je le mogel, je stekel k don Bosku v oratorij...

Don Bosko je dobro poznal svojega gojenca; že kot dečku mu je dejal, da mu bo drug v njegovem podjetju. V resnici je vodil družbo že tedaj, ko je bil don Bosko še živ. Don Bosku je bil neizmerno vdan in kakor je že za življenja bil don Bosku najbližji, tako tudi zdaj, upamo, ni več daleč čas, da bo stopil za njim na oltarje.

Tretji, ki je njegova svetniška zadeva močno napredovala, je Dominik Savio, don Boskov angel-ski mladenič, ki se je tako odlikoval v svetosti, da ga je sam don Bosko imel za svetnika. Značilno je prvo srečanje in prvi don Boskov pogovor z Dominikom. Prijel ga je za roko in mu na pol za šalo na pol zares dejal: „Tole bo pa dobro b'la-go; dala se bo iz njega napraviti lepa obleka Gos-podu.“ Dominik pa, ka-kor da je razumel pomen don Boskovih besedi, je zaprosil, naj ga napravi svetnika, samo to željo da ima.

Veliki mojster je res napravil iz tega dobrega blaga, iz Dominika, svet-nika.

* * *

Komaj 15. pomlad je Dominiku vzcvetela, pa se je že poslavljajal od sveta. Bil je kakor roža v po-pju; takrat je najlepša, ko se razevita. Pa ven-dar je že dozorel za ne-besa in reklo se je o njem kakor o sv. Stani-slavu Kostki: „Kratko je živel, pa je izpolnil dolgo vrsto let.“ Prelepa je bi-la njegova smrt, prav zares svetniška. — Zad-nji dan njegovega življe-nja se je nagibal zatonu.

Na zahodu je ugašalo sonce za gorami, v Mondonijo pa je ugašal mali svetnik. Ko je čutil, da mu moči pojemajo, je prosil očeta, naj moli molitve za umira-joče. Spreletelo je vse prisotne. Smrt je stopila v sobico. — S tresočim se gla-som je oče molil: „Ko moje otrple roke ne bodo mogle več držati svetega raz-pela in bo proti moji volji padlo na smrtno posteljo... ko se mi bodo utr-nile zadnje solze, sprejmi jih, o Jezus, kot zadostilno žrtev za moje grehe, da izdihnem kot žrtev pokore — in v tistem usodnem trenutku...“

Dominik je poslušal in molil: „Usmi-

*Dominikov spomenik
pred njegovo rojstno hišo (nizka bela).*

ljeni Jezus, usmili se me!“ Onemoglo mu je omahnila glava v zglatve in zde'lo se je, kakor da je zaspal; pa se kmalu prebudi in de: „Z Bogom, oče, z Bo-gom...! Gospod župnik mi je še nekaj hotel povedati, pa... se več ne spomi-njam... O... kako lepe stvari vidim tam...!“

Oče ga je poklical z obupnim glasom: „Dominik!“ Toda Dominik ni dal no-benega odgovora več. —

Njegova duša je splavala k Stvarniku neomadeževana, kakor je izšla iz njego-vih rok. Presadil je to lilijo v nebeški vrt, da bi je svet ne omadeževal.

Zadeva beatifikacije s. Marije Mazzarello.

Zadeva beatifikacije soustanoviteljice družbe Hčera Marije Pomočnice dobro napreduje. 19. novembra preteklega leta je bilo posvetovanje vseh kardinalov, ki so pri kongregaciji za obrede in ki imajo svetniške zadeve v rokah. Na pripravljalni seji, tako se namreč imenuje, je bilo razpravljati o junaških čednostih Marije Mazzarello. Popolnoma se nadejamo, da bodo branitelji vse težkoče, ki jih bo postavil Promoťor fidei — „hudobčev advokat“ — povoljno rešili. Še en kratek korak nas loči od trenutka, ko bo Marija imenovana za častitljivo. Morajo namreč še enkrat razpravljati o junaških čednostih pred samim papežem in ako bo izid povoljen, dobi naslov častitljive. Nadejamo se, da se bo to zgodilo še pred veliko nočjo.

Nato bo prešla zadeva, ki se bo obravnavala v treh sejah, med katerimi lahko poteče precej časa, spet v roke kongregacije za obrede. Na teh treh sejah bodo preiskovali z vso strogostjo dva izbrana čudeža, ki sta se zgodila po njeni priprošnji. Ko se to zgodi, potem bo Marija Mazzarello stopila za don Boskom na oltarje, ker bo oklicana za blaženo.

Ob tej preprosti redovnici se je spet izkazalo, kako se Bog posluhuje čisto

drugih mer kot mi ljudje: „Moja pota niso vaša pota“, je dejal. Po navadi si izbere za kako veliko stvar čisto preproste duše, take, ki se pred svetom prav nič ne odlikujejo. Bog izbere namreč tiste, ki so preprostega srca, ki občutijo vso svojo ničevost in revščino, ter vse le Bogu pripisujejo. Poišče celo take, ki jih svet smatra za nezmožne, povprečne ljudi. Izbere na primer pastirico Bernardko ali kmečko dekle kot je bila Marija Mazzarello. Prav ta je bila v božjih očeh namenjena, da Bog po njej stori veliko delo, ker ni iskala same sebe, ampak le slavo božjo. Ljudje sodijo po svoje, Bog po svoje. Znano je, kako je prednica sestra v Nevers sprejela Bernardko. Ko so tej predstojnici pripovedovali o velikih čudežih, ki se gode ob masabielski votlini, da se namreč Bernardki Marija prikazuje, je predstojnica odkimala z glavo, češ, ako bi se bila Marija Devica hotela komu prikazati, bi se ne bila prikazala neukemu dekletu kakor je Bernardka, ampak osebi, ki je izobrazena, krepostna, odlična. Bernardka pa je kmetica. Meni ne gre v glavo, da bi se bila Marija mogla prav temu dekliču prikazati, koliko je primernejših!

Častita mati prednica še malo ni razumela božjih potov. Bog izbira zapostavljene in slabotne, da po njih stori velike reči. Podobno je bilo z Marijo Mazzarello. Neki cerkveni dostojanstvenik, ki je meril ljudi z isto mero kakor prednica Vozon, je izrazil don Bosku svoje pomisleke, češ, da Marija Mazzarello ne more biti zmožna voditi versko družbo, ki se šele poraja. Toda don Bosko, ki je sodil ljudi z drugega stališča kot ta prelat, mu je odvrnil: „Kar mirni bodimo, kot ta prelat, kaj bo Marija Pomočnica iz tega dekleta znala narediti!“

Marija je v kratkem času 44 let, iz nje naredila svetnico, čeprav preprosto. Marija zna napraviti svetnike, saj je vzgojila vzor vse svetosti, našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Ali bi pri nas ne bilo potreba poskrbeti za žensko mladino, ki je premnogokrat še v večji nevarnosti kot moška? Manjka nam samo denarja in prostora, pa bi jih koj poklicali, saj je 35 Slovenk že pripravljenih za delo v domovini. Kdor bi jim omogočil prihod, bi storil slovenski ženski mladini, zlasti predmestni, neizmerno dobroto. — Kdo si upa? —

Sestra Marija Mazzarello.

Iz naših misijonov

Japonska

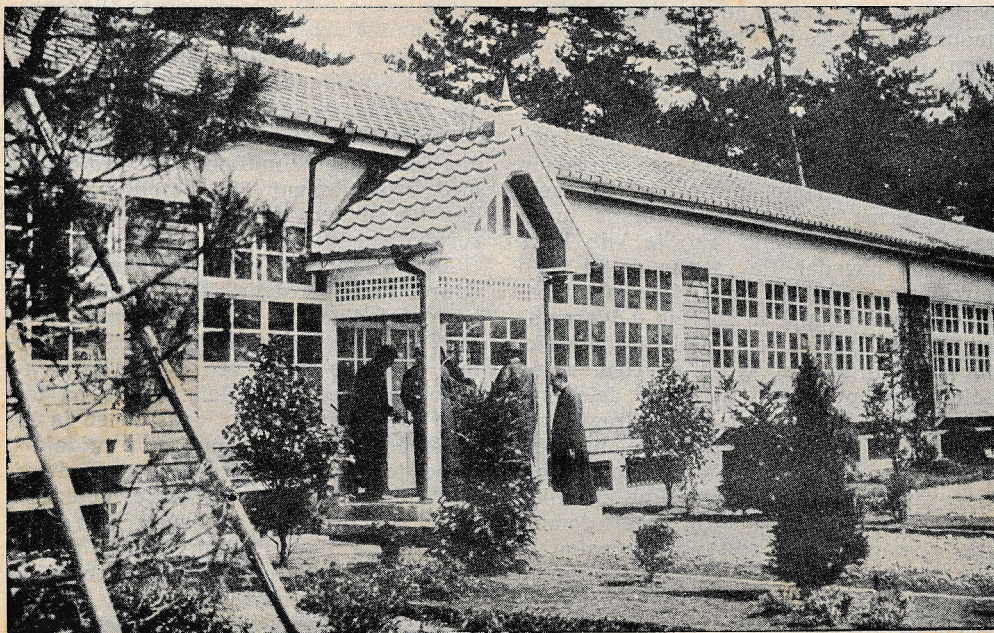
Novoimenovani apostolski prefekt na Japonskem sporoča vesele novice o salezijanskem delu v deželi vzhajajočega sonca. Med počitnicami meseca avgusta so sobratje porabili priliko, da so opravili duhovne vaje in se tako pripravili za nadaljnje plodovito delovanje med poganskim narodom. Delo raste in tudi zavodi se množe. Zadnji čas so v Miyazaki postavili veliko zavetišče za sirote in ubožnico za starčke in starice. Hiša na Japonskem je hitro postavljena, ker je lesena, pa vendar zelo lična. Prav z apostolatom med revnimi in zapuščenimi so si salezijanci pridobili japonsko javno naklonjenost in spolnile so se don Boskove besede, ki jih je izrekel o priliki, ko je pošiljal prve sinove v misijone: „Posebno skrb posvetite ubogim in zapuščenim, pa vas bo spremljal božji blagoslov in naklonjenost ljudi.“

Na Japonskem je še to ugodno za karitativno delo, da so razmere glede socialnega skrbstva izborno urejene. Vsakogar, ki se zavzame za deco ali ubožce, močno podpro.

Na prijetnem griču, komaj deset minut iz mesta in glavne postaje, smo postavili na prisojnem kraju lepo poslopje, razdeljeno na več paviljonov. V enem so sirote in zapuščeni otroci, v drugem je hiralnica, v tretjem pa kapelica. Zavod je posvečen presv. Srcu Jezusovemu. Letošnje počitnice nas je obiskal veliki apostol Jezusovega Srca pater Matej, ki se je tedaj mudil na Japonskem, in je po vsem svetu znan bodisi po svojih spisih bodisi tudi po svoji gorečnosti za širjenje česčenja in posvetitev družin Jezusovemu Srcu.

Usmiljenke nam pomagajo, med njimi je že precej Japonk, občinstvo in oblasti so nam tudi naklonjene tako, da je delo vsaj v tem oziru silno olajšano.

V zavetišču vlada don Boskov družinski duh, pobožnost, pravnost, delo in veselo razpoloženje. Zvonček zazvoni in treba je vstati. Kmalu se začno pomikati sključene postave proti cerkvi. Vsa družina se zbere pred Gospodarjem našega doma in pobožno moli ter se zahvaljuje za velike dobrote, ki jih je njegov nauk prinesel na zemljo, in čigar sadov so vsi deležni. Brez njega bi bili veliki reveži

Miyazaki. — Japonska : otvoritev zavetišča.

in bi jim ne bila zasvetila luč resnice.

Kapelica tudi čez dan ni prazna; zdaj prihajajo starčki, zdaj mladina na obisk k visokemu Gospodu, ki prebiva med njimi, med ubogimi, kakor je za svojega življenja najrajši prebival sam ubog med ubogimi in preprostimi.

Ko zvonček pozvoni za sv. obhajilo, je pa najbolj ganljiv trenutek. Otročički gredo s sklenjenimi rokami k mizi Gospodovi, kakor angelčki zbrani in pobožni, za njimi starčki in starice, ki so jih leta upognila, mladenke z molitvenikom v roki, in često z otročiškom v naročju, ki med tem liže piškotek. Bolnikom nesejo Gospoda v stanovanje na posteljo.

Vsak mesec obhajamo posebno slovesno prvi petek in 24. dan v mescu v čast Mariji Pomočnici ter tudi vajo srečne smrti. Vsako prvo nedeljo se bere sveta maša za vse dobrotnike zavetišča. Tem bolj je človeku drago pri srcu, ko se spomni, da so bili še pred kratkim vsi ti ljudje pogani, zdaj so pa goreči kristjani, vsi srečni, da so spoznali dobrega Boga.

S pogani, ki so v zavetišču, ravnamo zelo obzirno, nikogar ne silimo, pa vendar je vselej tako, da sami sprevidijo, da more le taka vera biti prava, ki zapoveduje tako požrtvovalno ljubezen, in — spreobrnejo se.

Ko je služba božja končana, se iz cerkve grede vzajemno pozdravljajo po japonskem običaju. Pot vodi vse k zajtrku. Da imajo dober tek in jim gre v slast, kar so požrtvovalne sestre pripravile, se vidi že iz mesečnega računa. Hrana je pač japonska: riž, zelenjava, ribe in drugo. Pri kosilu se starčki in starice pogovarjajo, pripovedujejo svoje dogodivščine iz mladih let ter se tu in tam glasno zasmеjejo, ako je kdo kako dovtipno povedal. Po zajtrku se že večji otroci pripravijo za pouk. Obiskujejo osnovno šolo. Manjši se zberejo v dvoranci, in še tudi drugi otroci iz okolice pridejo, ter se tudi za nje, ki so v vrtcu, začne šola. Stari pa gredo na delo; dela, kar kdo more. Eden drva seka, drugi cvetlice zaliva na vrtu, tretji pleve, nekateri pa pušijo svojo malo japonsko pipico, pogovarjajo se, pa jim nikoli ne zmanjka.

Ko se učenci okrog štirih vrnejo domov, jim pomagamo pri sestavljanju nalog in jih učimo katekizma. Vsak teden imajo tudi stari uro pouka v krščanskem nauku. Proti deveti uri zvečer, ko so opravili v kapelici večerne molitve, gredo vsi k počitku.

Táko je v glavnem življenje v našem zavetišču. Razume se, da ne manjka zabav in predstav, muzike in petja, prav kakor po don Boskovih zavodih. Sosestre Vincencijeve konference pa obiskujejo po mestu revne in zapuščene, pomagajo jim, kakor jim morejo, ter jim obenem neso tudi luč vere. Mnogo krstov smo že podelili prav po teh obiskih. Krščanska dobrotelost je imela še vselej dober uspeh in je pridobila duše za Kristusa.

Iz domovine ste nas podprli, da smo mogli pred tremi leti odpreti zavod in med prvimi sta bila sprejeta tudi dva novoporočenca... ki imata za sabo že 81 let. Okrog sto je naših ubogih in malih v tem zavetišču. Božja previdnost skrbi za te svoje stvarce, kakor imamo obljubljeni v evangeliju.

Kličejo nas drugam, kakor na primer v Kobe in Ozaka, kjer sva z našim sobratom priredila koncert, in prav s tem skušamo uspešno prodirati. V Kobe je v osnovni šoli 1400 otrok, ki nas čaka. Tačas se je lotil dela učitelj, ki je sicer pogan, toda kaj lepo deluje med mladino ter pričakuje nas, da se nam pridruži pri delu. Čakamo le ugodnega trenutka in kake gmotne podpore, da bi mogli tudi tja, kjer nas tako željno pričakujejo.

Vincenc Čimatti
apostolski prefekt.

Mikavažima

Otok treh rek. To je predmestje, ki ima skoro pol milijona prebivalcev, a med njimi komaj 280 katoličanov. Koliko bo še dela, preden se bodo vsi verniki spreobrnili!

Ako v nedeljo popoldne stopiš skoz odprta vrata na dvorišče, vidiš dvesto do tristo mladine, ki se igra in zabava, le za hipec obstane, ko zagleda prišleca, potem pa se ne zmeni več, kot da se ni nič zgodilo. Pred tremi leti je bilo na tem dvorišču še vse mrtvo, zdaj pa se je zarojilo od mladine. Ko popoldne pridejo ti otroci iz šole, se zatečejo na naše dvorišče, kjer se do volje natekajo, potem pa gredo v dvorane, da se pripravijo za šolo naslednjega dne. Pa jim je kar všeč v teh dvorinah in učilnicah, saj doma nimajo takih prostorov. Doma je v treh ali štirih sobah velik vrvež številne družine.

Ob nedeljah je šele živo pri nas! Takrat pride kar do sedemsto otrok in naši

Pokojni g. Piačenca s svojimi kristjani.

laiki se igrajo z dečki, kleriki se podijo za njimi, tam na oni strani pa v lepih japonskih dolgih oblekah dekllice mirno igrajo ping-pong žogico na deski. Namah zvonček prekine vse igre. Vse se gnete proti cerkvi, dečki na eno stran, dekllice na drugo. Posedejo po tleh potem se pa začne krščanski nauk z vso nazornostjo, kakor jo tirja japonska miselnost. Večkrat morajo po končanem pouku razdeliti tudi bonbončke, nato pa se prične kino-predstava, h kateri pridejo tudi odrasli. Skozi okna pa kukajo zakasneli tički, da bi ujeli kak prizor s platna. Ti ne smejo v dvorano, ker niso prišli pravočasno k nauku. Ob velikih praznikih, kakor na primer za božič, tedaj jih pride tudi poldrugi tisoč in tu se razdelijo obleke in darovi, ki so jih preskrbele družine gojenk v zavodu pri sestrah. Vsak dobi po zaslugi, kakor marljivo je prihajal v oratorij. Ob taki priliki je tudi tekma iz katekizma, kateri predseduje sam škof iz Tokija.

Taka je podoba življenja v našem oratoriju v Tokiju.

Marsikdo naših bralcev bo dejal, da imamo tudi obilno žetev, da je mnogo krstov na leto. Nasprotno, prav malo jih je, zares malo. — Kako to? Stvar je takale: misijonar ne mara krstiti nikogar brez dovoljenja staršev, ker bi se lahko

zgodilo, da bi po krstu ne izpolnjeval verskih dolžnosti. Ali je torej potem vse prizadevanje zaman? Ni zaman. Ti otroci, ki danes slišijo in se učijo krščanskega nauka, bodo jutri odrasli mladeniči in možje. Nikdar ne bodo pozabili trenutkov, ki so jih prebili v salezijanskem oratoriju. In to je prvi korak.

Ko bodo že na svojem delu in poslu, bodo še marsikdaj prišli nazaj k očetu z brado, ki je bil vedno tako prijazen in ljubezniv do njih, in bodo spet zaželeli z njim se pogovoriti o srečnih dneh, ki so jih preživeli na tem dvorišču. Obujali bodo spomine na pretekle dni. Prišli bodo po nasvete za življenje in misijonarju se nudi lepa priložnost, da sproži kako misel, ki bode dobro dela duši in telesu. To je že drugi korak.

Cez nekaj časa se bo nekdANJI oratorijanec vrnil in se spomnil katekizma, ki se ga je tako vneto učil v mladih dneh, ko je bila tekma. Prosil bo zanj, prebiral ga bo in bo čim dalje bolj spoznaval božjo resnico. — In glej, ribica se je vjela v božjo mrežo, ki je bila že tako dolgo nastavljena. Premnogokrat se zgodi, da tak novospreobrnjenec prepriča svoje domače, starše ali sestre o blagodejnem Kristusovem nauku in jih spreobrne. In to je tretji korak.

Oratorij je vedno odprt tudi družinam,

ki prihajajo po nasvete, ali da se kaj pogovore z misijonarjem, vedno bolj se navezujejo na oratorij, svoje otroke pošiljajo vanj in spet se znova začenja stara zgodovina: po otrocih se pridobivajo starši in tako se pripravlja boljša bodočnost. Prav zato ima don Boskov oratorij povsod tako velik pomen, zlasti pa še tam, kjer je treba pridobiti duše otrok in staršev za Boga.

Takole je v nedeljo zjutraj v Mikavažima: Dvorišče je še skoraj prazno in tiho. V cerkvi je namreč sveta maša.

Dvorana, ki bo zvečer natrpano polna mladine, njih staršev in sorodnikov, je zdaj zastrta z zaveso. Zavesi se dvigneta in pred navzočimi se pojavi oltar in tabernakelj, pred oltarjem pa duhovnik, ki bere sv. mašo. Tristo vernikov prisostvuje sv. daritvi. Kmalu bodo pristopili k svetemu obhajilu.

Župnija ima društvo krščanskih moških ter organizacijo mladenk. Katoliški misijonarji so jo ustanovili in jo vodijo. Šteje pa 5.000 članov, med katerimi je 2.000 katoličank. Ima pa ta organizacija za namen vzgojo deklet ter jih pripravlja za bodoče življenje v družini in družbi. Med njimi cvete vzajemna pomoč. Vabijo pa v to organizacijo vse brez razlike: bogate in revne, poganke in kristjanke. Za organizacijo vlada veliko zanimanje in prav radi te organizacije se obeta močno nagibanje h krščanstvu. Marija Devica naj bi bila vzornica našim japonskim dekletom v nedolžnem in požrtvovalnem življenju. Opaža se, da ta organizacija pridobiva vedno več naklonjenosti. Podobna organizacija se snuje tudi za žene in matere. Pred tremi leti je še vse spalo; dvorišče je bilo brez žive duše, danes je pa tako, kakor smo vam povedali. Življenje v župniji s tako organizacijo in s tako gorečimi člani, ki so zbrani okrog svojega pastirja, je za Japonsko, kjer delo le z veliko težavo in polagoma napreduje, že pomembno.

Eden naših najbolj uporabnih delavcev, saj je bil tu že deset let, nas je zapustil in odšel po plačilo. Nam se zdi da prežgoda, saj bi ga bili prav zdaj najbolj potrebovali. Pa božji sklepi so nedoumljivi. Njegovega pogreba so se udeležile tudi civilne oblasti. Tu se je izkazalo, kako je bil gospod Piačenca priljubljen med mladino in pri njih starših. Otroci in odrasli so korakali pred njegovo krsto in so vsi jokali. Celo šola z učiteljem na čelu se je udeležila pogreba. Bog daj, da

bi ta žrtev obrodila mnogo sadov na njivi, na kateri se je tako žrtvoval in se trudil. Otok treh rek pa naj bi postal kmalu krstni kamen vsem številnim, ki so ga poznali.

J. Tanguy,
tačasni župnik v Mikavažima.

Kitajska

Yunnanfu, 5. jan. 1936.

Prečastiti gospod urednik!

Po dvomesečnem bivanju v Hongkongu ter po 8 dnevnem potovanju skozi Tonkin sem srečno dospel na to visoko in divjo gorsko planoto Junnan. 16. dec. se je vkrcala v Hongkongu na francosko trgovsko ladjo Paul Duncer majhna salez. ekspedicija štirih sobratov, da pohite na pomoč našemu vrlemu gospodu Kerecu. Bil je g. Mevlič, čevljarški mojster, doma iz Prekmurja, g. Oravec, mizar iz naše bratske Slovaške, in g. Pij, kitajski tiškar (sobrat laik). Vidite, da smo sedaj tu kar štirje, ki govorimo slov. jezik. Skupino je vodil g. inspektor Braga, ki je več več jezikov, kajti v Hongkongu je treba govoriti angleško in kantonsko kitajsko narečje, v Tonkinu francoski in anamitski jezik, v Junnanu pa mandarinski jezik in razna kitajska narečja. Štiri dni smo se vozili po morju. Ladja je bila majhna — kitajsko morje pa nemirno. Si lahko predstavljate, kako so jo valovi premetavali po gladini sem ter tje. Posebno 18. dec. zjutraj je bilo strašno in že sem mislil, da se bo v meni vse obrnilo. Ves srečen sem bil, ko smo se za več ur ustavili v francoski vojaški luki B. de Kuang Ten. Mestece je lepo, a zelo prazno. Francoska vlada je namreč pognala iz njega vse komuniste, ki jih je tu povsod veliko. Videl sem tudi gobavke, ki so imele črno maskirane obraze v svarilo potnikom. Te uboge reve so se nam ognile v velikem loku in z rokami so si zakrivala obraze, ki že razpadajo od gnilobe. Naslednji dan smo se ustavili v Pakhoju. Ladja je ostala daleč zunaj na morju, zato smo si naročili kitajsko jadnico. Medtem ko je veter tiral jadro proti luki, sem si ogle dal tudi kitajsko stanovanje na njej. Pod našimi sedeži je bil dober kvadratni meter prostora, pogrnen s slamnato preprogo, to je bila spalnica za 4 otročičke

in starše. Zadaj nad krmilom je bila za-
boju podobna stvar, to je bila kuhinja in
obenem shramba. V enem kotu je bil tudi
zaboječek, iz nje je radovedno pogledo-
val nove potnike mlad petelinček. Tako
ti ljudje v revščini in siromaštvu prežive
vse življenje in so še ponosni, kajti pr-
števali se že močimovitejši, ker zmo-
rejo že ta 4 — 5 m dolgi čoln. Pakhoj
je popolnoma kitajsko mesto. Evropejec
menda ni videti veliko, kajti Kitajci so
se ustavljali in gledali za nami, ko smo
jo korajžno mahali po umazani in smrd-
ljivi glavni ulici. Smisla za red in snago
še ne poznajo in bo potrebno še kako
desetletje, da se bodo tudi temu priva-
dili. Iz Pakhoja smo se vozili še en dan
po kitajskem morju, nato smo pa zavili
v široko strugo Rdeče reke, po kateri
smo pluli 8 ur. Zanimiv je pogled na to
rdečkasto-rjavo reko, polno čolnov, jadr-
nic in bambusovih splavov, na katerih
so čepele s palmovim listjem pokrite
hišice. 19. dec. zjutraj smo izstopili v
Haifongu. Stražnikom smo pokazali fran-
coske vizume, kajti bili smo že v fran-
coski koloniji Touhin v Indokini. Sedli
smo nato na vozičke in hitri Kitajci so
nas odpeljali k oo. dominikancem. Ko-
lika razlika med kitajskim Pakhojem in
francoskim Haifongom! Tam nered in ne-
snaga, tu krasne asfaltirane ceste z naj-
modernejšimi palačami. Raznovrstne pal-
me in drugo tropsko rastlinstvo daje
temu mestu res čaroben vtis.

Pa nismo utegnili dolgo ogledovati te
lepote, kajti odriniti je bilo treba v Hanoi,
ki je glavno mesto francoske kolonije. Se-
dli smo v avtobus, ki je drvel dobri 2 uri
po lepi asfaltirani cesti. Na levi in desni
so se razprostirala neizmerna riževa po-
lja. Greda pri gredi, ena višja, druga
nižja, nekatere pokrite z vodo, ki se je
bleščala kot zrcalo v lepem tropskem
soncu, druge pobarvane s svetlozelenimi
riževimi bilkami ali pa z rjavo riževo
strujo. Po trikrat na leto rodi zemlja,
zime pa tu ne poznajo, kajti tudi v teh
zimskih mesecih rodi zemlja kot pri nas
julija ali avgusta. Tu je ženica prelivala
vodo s škafo iz ene grede na drugo,
tam zopet je gazil do kolena v blatu
in vodi orač z bivolom, ko sta orala
rodovitno zemljo. Drugi zopet so presajali
riževe mladike. Po končanem delu je za-
del orač plug, oziroma kos priostrene de-
ske, na ramo in jo veselo odžvižgal domov.

V Hanoju smo bili gostje prevzvišenega
g. škofa. Vsakemu je določil sobico za

prenočišče in tudi na večerjo nas je po-
vabil. Bili sta dve skupini. Mi in misijo-
narji smo se imenovali „žličarji“, ker so
nam postregli z evropskimi jedmi, domače
duhovnike pa smo zvali „palčkarje“, ker
so se zalagali na kitajski način z rižem.

Zjutraj so nas zbudili srebrni glasovi
težkih zvonov, ki so vabili ljudi v cer-
kev. Prostorna katedrala je bila kmalu
polna in vsi so molili oziroma peli mo-
litve. Jezik je zelo različen od manda-
rinskega in ima 6 tonov. Že več stoletij
delujejo tu francoski in španski misijo-
narji in tako je že skoraj 10 odstotkov
vsega prebivalstva katoliške vere. Imajo
tudi lepo organizirano domače duhovništvo.

Mesto po svoji lepoti prav lahko tek-
muje z marsikaterim evropskim mestom.
Prebivalci so Anamiti, so pa zelo nadar-
jeni. Obleko imajo povečini vsi rujave
barve, narodne noše so zelo podobne
hrvaškim in srbskim. Povečini vsi ljudje
imajo črne zobe in oranžne ustnice ter
jezik, ker žvečijo sad neke visoke palme.

20. dec. smo se goreče priporočili sve-
temu Janezu Bosku. Doslej nas je še
vedno uslišal. Dobili smo 25 odstotkov po-
pusta na ladji; na francoski carini nam ni
bilo treba nič plačati in sedaj smo si še
želeli zastonsko vožnjo v Junnanfu. In
nas je uslišal tudi tokrat, kajti dobili smo
še več, kot smo želeli, namreč prosto vož-
njo v 2 razredu. Bilo pa je tudi prav,
kajti tridnevna vožnja je celo na mehkih
blazinah zelo utrudljiva. Ob 8 uri smo
sedli na vlak in nato drveli ob Rdeči reki
po velikanski rodovitni ravnini. Kanali so
delili riževa polja na razne oddelke, po-
zneje pa so se vrstili sladkorni, ricinu-
sovi, kavni in drugi nasadi.

Popoldan je začela lokomotiva že sopi-
hati, kajti začeli smo se dvigati in v na-
slednjih dveh dnevih smo morali prema-
gati višino čez 2000 m. Nasadov je bilo
vedno manj in svet je bil vedno bolj
zarasel s palmami, bambusom in dru-
gim rastlinstvom.

Prav prijetno so nas iznenadile vasi
Anamitov. Okrog in okrog vasi je nasip,
zarasel z grmovjem, med zelenjem pa so
rujave hišice. Streha je pokrita z riževo
slamo, stene pa spletene iz širokih palmo-
vih listov. Ozka vaska vrata imajo lep
nastavek. Okoli hiš so nasajene bananove
palme, ki s svojimi lepimi rumenimi sa-
dovi vabijo lačne želodčke, da se pokrep-
čajo. Pred vasjo je navadno stolp sreče,
kamor menda sede ponoči zmaj, ki pri-
nese srečo celi soseski.

Čim bolj smo se dvigali, tem bolj je postajal svet zarasel in ponekod pravi divji neprehodni pragozd. Videli smo prav veliko opic, ki so se zibale po drevesih. Lokomotiva pa je vedno bolj sopihala v to divjo pokrajino, ki je imela toliko naravnih lepote, da se je nismo mogli nagledati. Po deseturni vožnji smo se ustavili v Saollay, ki je zadnja postaja francoskega Tonkina. Dobri misijonar nas je povabil v svojo misijonsko postajo. Revna in uboga je. Za večerjo je znosil na mizo vse, kar je v svojem siromaštvu zmogel. Pripravil nam je tudi postelje. 3 — 4 gladko pooblane deske, za zglatve blazino z žaganjem, tenko odejo in pa mrežo proti komarjem in drugemu nadležnemu mrčesu. Dobro sem spal, ker sem bil zelo utrujen in šele zjutraj sem se začel tipati po razbolelih udih. Komaj sem hodil, tako me je vse bolelo. Pa ni bilo časa misliti na to, kajti treba je bilo maševati in nato urediti vse potrebno za prehod v kitajsko republiko. Don Bosku smo se zopet priporočili. Danes je bila potrebna bolj kot prej njegova pomoč. Pravili so nam, da so kitajski financarji silno strogi. Mi pa smo imeli črke in nekaj drugih potrebščin za našo strokovno šolo v Junnanfuju. Za vse to pa je zelo visoka carina. Pa hvala don Bosku, tudi to pot nam je pomogel, kajti bili smo prosti vsake carine. Ta dan smo se vozili 11 ur.

Tako lepega potovanja še nisem doživel. Vozili smo se skozi pragozde, nato nad visokimi prepadi, da je postajalo kar tesno pri srcu, nato čez krasne mostove, ki so prekoračili globoke doline, ter skozi 150 predorov. Krasno je bilo, ko smo se dvigali na visoko gorovje in je bilo slišati tam daleč spodaj šumenje vode, ki je skakala s skale na skalo v penečih se valovih ali v večjih in manjših slapovih. Utrujen sem bil od dolgega potovanja, pa vse te lepote so mi vlinele novo svežost in navdušenje. Nešteto krat je bilo kot v Vintgarju ali v Vratih pod Triglavom, na levo in desno visoke stene, spodaj pa je šumela reka Pa Ta Ho. Nekako posebno barvo pa daje rdeča zemlja, ki se spaja z zeleno okolico v lepo harmonijo. Med potjo smo se ustavili na raznih majhnih postajicah. Hiše, oziroma šotorom podobne bajte, so bile zelo umazane in zanemarjene! Ljudje so imeli zelo divje, grde obraze in nato še njihova obleka! — vsi raztrgani in napol oblečeni. Med temi ljudmi je bilo še

pred leti zelo veliko roparjev in tolovajev.

Proti večeru smo se ustavili v K'an Yuen-u. Zavili smo v kitajski „Grand hotel“, ki pa je bil bolj umazan kot najslabša krčma na Kranjskem. Dobili smo kot prejšnji dan „mehke postelje“, par desk, eno ped široko in dolgo blazino, nato odejo, polno stenic, in mrežo, da stenicam, ki so nas obirale, komarji niso delali konkurence. Tam nekje pri prvi sobi je oštir začel najprej klicati, nato ropotati in ker gost ni hotel takoj vstati, se je še kužek oglasil in s svojim lajanjem pripomogel, da smo tudi mi prav hitro vstali in se v vreli vodi malo umili. V sobici smo si pripravili nato misijonski oltarček in maševali, kajti v tem precej velikem mestu še ni nobenega misijonarja. Nato so nam prinesli kitajske jedi in palčke. Si lahko mislite, kako smo si tolažili lačne želodce. Jaz sem nekaj časa ogledoval že vse zglodane palčke, ki še najbrže umite niso bile. Pa nisem smel misliti na to, koliko ljudi jih je že oblizalo, temveč sem se hitro lotil riža in drugih jedi. Oravec je kmalu obupal in ostal bi bil lačen, da slučajno ni dobil neko že zarjavelo žlico. — Preden smo odšli, smo se po stari kitajski navadi prepirali za prenočnino. — Ta dan je bila prav tako zanimiva vožnja, le da smo videli nešteto večjih in manjših gorskih jezer.

Medtem ko smo se bližali Junnanfuju in šteli kilometre, je naš g. Kerec že organiziral slovesni sprejem. Nekateri izmed fantov so bili določeni, da okrase zavod s kitajskimi zastavami, drugi so morali pisati napise. Pred zavodom je bil velik kitajski napis kot nekak slavolok. V majhni sprejemni sobici so bili razni podolgovati napisi (kaj je bilo napisano, še uganiti nisem mogel, čeprav znam že precej črk). Dva klerika pa sta učila kitajske pesmi in deklamacije ter telovadbo. Proti večeru smo prišli v Junnanfu. Prisrčno smo se objeli z našim g. Kerecem in toliko in toliko smo si imeli povedati. Pozdravilo nas je tudi skoraj 150 fantov, vsi v lepih svetlomodrih oblekah. Nato nas je g. Kerec peljal v svoj zavod. Star je in slab. Zidan je iz blata, stebri so že trohneli tako, da se tla kar zibljejo pod teboj; vse se mora popraviti. Pa ga je opremil, kolikor ga je pač v svoji revščini najbolj mogel. V zavodu je skoraj 50 gojencev, ki so nekako seme bodočih šol; so namreč ljudskošolci, srednješolci, obrtniki, 7 katehistov. Enega je g. Kerec že poslal v Hongkong v novici-

jat, ker želi postati duhovnik. Vsi, ki poznajo zavod pred prihodom salezijancev, se ne morejo načuditi delu, ki ga je v teh par mesecih izvršil tu g. Kerec. Ni čudno, da uživa zato pri vseh, ki ga poznajo, neomejeno zaupanje in spoštovanje.

Drugi dan je bil sveti večer. G. Kerec je imel polno skrb, da bi dobili kar najboljši vtis. Kuharja je že dolgo učil po „kranjsko“ kuhati. Pripravil je nekaj družabni večer, da smo se počutili kot doma. Opolnoči, to je približno 6 ur prej kot pri vas, smo šli v kapelico, kjer je bila slovesna sv. maša. Gojenci so peli lepe kitajske pesmi, gospod Oravec pa je s svojim zvonkim glasom zapel „Sveta noč“ in nekaj krasnih slovaških pesmi. Kitajci so kar napenjali ušesa, mi smo se pa tudi veselili božičnega veselja. Drugi dan smo odšli na mladinsko telovadišče, kjer so bili zbrani tisoči in tisoči mladine iz vse pokrajine, (velike kot Francija). Vojaki s puškami nas niso pustili blizu in žalosten sem gledal čez ograjo. Kmalu pa je prišel kitajski oficir in me popeljal v guvernerjevo ložo. Sedli smo na krasne kit. blazinaste stole, postregli so nam s čajem in kitajskimi slaščicami. Lepo so proizvajali razne telovadne točke, le točnosti ne poznajo. Krasne so bile nepregledne čete uniformiranih fantov in deklet. Preden sem odšel, sem se na vse strani priklanjal in mahal z rokami, sklenjenimi kot pri molitvi, ter ponavljal besede „to sje“, „to sje“, „to se pravi: „hvala lepa“. Obiskal sem si tudi Raznatočev hotel, ki stoji na ozemlju, ki je last jugoslovanske države. Nato sem si ogledal tudi mesto. Hiše so zvečine vse iz blata, ljudje so še zelo divjaški in nazadnjaški. Nekateri imajo obraze vse izpite od opija. Ze po zunanosti je velika razlika med nadarjenimi Kitajci v Hongkongu in tu. Po cestah škripljejo dvokolesni vozički. Veste, taka kolesa sem že jaz znal delati, ko sem bil star 7 let. Okrogla deska se izreže in zvrta luknja;

če se pa prelomi, se pa potempla kot čevlji. Pa o teh posebnostih drugič.

Vprašali me še boste, kako sem se znašel. No, salezijanec lahko kmalu začne. Šel sem med fante, ki so igrali žogo. Aut in druge besede sem že vedel prej, sedaj sem se pa še naučil, da se „čin“ pravi gol, „pujav“, nič, „tajat“ zelo dobro... Drugi dan smo skakali na višino in tako sem se že naučil do 200 štet. Te dni se bom začel učiti tudi tukajšnjega jezika. Par mesecev bom imel na razpolago samo za učenje jezika, ki je zelo težak, ker ima mnogo meni še popolnoma nepoznatih glasov. Ima pa 5 tonov. Vsaka beseda se mora povedati v svojem glasu, sicer te ne razumejo.

Prav vesel sem, da sem prišel v ta kraj, kjer je še misijon v pravem pomenu besede. Katoličani imamo tu še zelo malo vernikov. Silno lepo razvito delo pa imajo ameriški protestantje. Mnogo mladine je v njih rokah. Za katoliško mladino pa še ni prav nič. Naš zavod bo moral postati nekako središče za to mladino in ognjišče kulture. Škof, duhovščina, izobraženci in celo vlada stavijo nanj velike nade. Zares, naš zavod bo lahko storil veliko dobrega, če bomo imeli sredstev. Stara hiša je zanič in zato gospod Kerec že dela nove načrte in je sklenil, da bo vzel tudi ta križ na svoje rame ter začel zidati novo poslopje, vse zato, da bi se potem zamogla katoliška vera lažje širiti.

Gotovo se bo obrnil tudi do vas in potrkal na slovenska srca, ki so bila vedno pripravljena žrtvovati za tako svete namene. Jaz vas pa prosim, molite za me, za ta misijon in potrebe tega zavoda.

Najlepše pozdrave vsem in C. J. vdani

Andrej Majcen
sal. misijonar na Kitajskem.

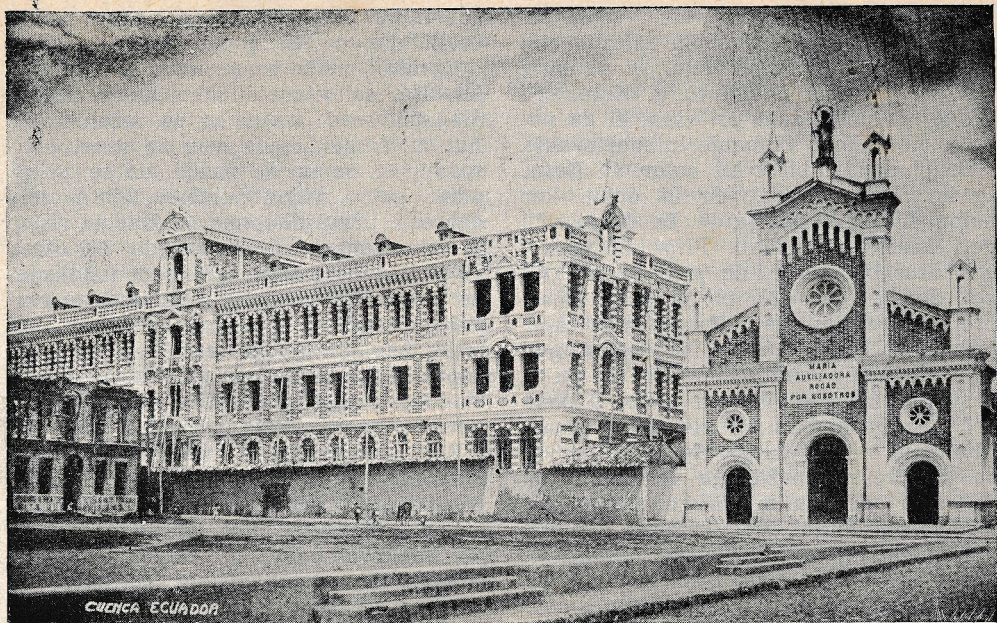
Lepe pozdrave tudi od mene in gospoda Oravca.

Josip Kerec

Po salezijanskem svetu

Vedno pogosteje prihajajo v Rim prošnje, naj sveta Cerkev okliče don Boska za vesoljnega zaščitnika mladine vsega sveta. Zadnji čas je prišla prošnja tudi od nemških škofov, ki so bili zbrani v Fuldi na grobu njihovega apostola sv.

Bonifacija. Istotako bavarski škofje pod vodstvom čuječega kardinala Faulhaberja. Iz Čile Valparaíso ves episkopat, vsi kardinali Francije, nadškofje in škofje. Pismo iz Francije, ki ga imamo pri roki, se tako glasi: „Svetost! Odkar je Vaša

Zavod in cerkev v Kuenki, Ekvador, kjer sta delovala naša misijonarja g. Bogomil Trampuš in Dionizij Vrhovnik.

Svetost prišela don Boska med svetnike, ni skoraj mesta v Franciji, kjer ne bi bili proslavili tega velikega apostola mladine. Za svojega življenja je namreč svetnik prehodil mnogo naših mest in je povsod trosil dobroto in celo čudeže delal. Tedaj je šel glas o njegovi svetosti od kraja do kraja in je še danes živ spomin nanj v premnogih naših krajih.

S čimer pa si je pridobil največ src, je bilo to, da je z očetovsko skrbjo zbiral uboge in zapuščene. Da bi tudi današnja mladino, za katero nam toliko gre, obvarovali tisoč zank, ki so ji nastavljene, da jo rešimo in da bi imela posebnega zaščitnika v nevarnosti, zato prosimo Vašo Svetost, da blagovoli raztegniti češčenje sv. Janeza Boska na vso katoliško cerkev.“

Odobreno.

Na te prošnje je kongregacija za obrede predstavila Nj. Svetosti papežu prošnjo, da se don Boskova sv. maša in brevir odslej opravljata po vsem svetu. Papež je prošnji z veseljem ugodil. Smatramo to za izredno naklonjenost sv. očeta do našega ustanovnika sv. Janeza Boska ter smo mu za to iz srca hvaležni. To je spet ena pobuda več, da še posebno mi, kar nas je don Boskove družine, ljubimo papeža kakor Kristusovega namestnika na

zemlji ter povsod odločno zavračamo klevete in laži, ki jih mečejo hudobni satanovi privrženci na Njegovo Svetost, saj tem ljudem ni nič sveto.

Sijam.

Budizem, narodna vera tega kraja, se na vso moč brani katolicizma, ker uvideva, da mu ni kos in da bo moral prej ali slej podleči. Zato ob vsaki boljši priliki z vso slovesnostjo vrši svoje obrede. Katoliški misijonarji ne smejo zaostajati za njimi, ako hočejo pridobiti narod za pravo vero. Tudi oni porabijo vsako priliko, da z zunanjimi lepimi obredi pokažejo vso lepoto katoliške cerkve. Tako so pred kratkim napravili lep praznik o priliki posvetitve šest novomašnikov. Da bi navzoči razumeli obrede, so razlagali obredov natisnili in razdelili med nje. Povabili so jih tudi k večernicam. Eden izmed novomašnikov je spregovoril na prisotne. — Tudi don Boskov praznik so lepo pripravili in ta dan je osem semeniščnikov prejelo redovno obleko. Ljudje podobnega obreda še niso videli, zato jih je tem bolj zanimal. Matere se niso mogle vzdržati solz od ginjenja. Popoldanske procesije se je udeležilo mnogo občinstva. Na marsikaterem oknu si med cveticami videl don Boskovo podobo.

Tako naši misijonarji pridobivajo Sijamce za Kristusa. Gre počasi, pa vztrajno, kajti v Sijamu je mnogo predsodkov proti katolicizmu, češ, da bo vsak, kdor preide na katolicizem, moral pustiti lepe domače običaje. Pa se kljub temu vedno najdejo duše, ki se ne ustrašijo nobenih predsodkov. Tako je pred kratkim prestopila učiteljica iz imenitne družine ter je za sabo potegnila vso družino. Ne dolgo temu, se je predstavil neki 23 letni mladenič in je izjavil, da hoče postati salezijanski sotrudnik. Prosil je, naj ga sprejmejo v kak vzgojni zavod, da se podučí o delu, ki ga želi vršiti. Tako se zdaj in zdaj oslade skrbi misijonarjev in se utrde v požrtvovalnem delovanju, ker vidijo da trud ni zastonj in da ga spremelja božji blagoslov.

* * *

Iz uradnega poročila prosvetnega ministrstva povzamemo, da je izmed 1841 učiteljskih pripravnikov napravilo izpit le 927. Iz naše šole iz Darunnarukro se je javilo k izpitu 23 pripravnikov, ki so ga vsi napravili, kar je za našo šolo vsekakor častno priznanje.

Časnikarji pri don Bosku.

Združeni katoliški časnikarji iz Belgije, Francije in Anglije, ki nameravajo veliki teden iti v Rim, bodo spotoma obiskali tudi Turin ter se bodo poklonili don Bosku, ki je bil kot sodobnik msg. Segurja eden največjih apostolov dobrega tiska.

Salezijanci na bojševiški meji.

V Tudorovu v Voliniji, v neposredni bližini sovjetske meje, je poljska grofica Vanda Jasienska imela posestvo v izmeri okoli 3.000 hektarjev z velikim parkom. Grofica, ki je za svoje zasluge za cerkev dobila od sv. očeta odlikovanje „*Pro Ecclesia et Pontifice*“ (Za cerkev in papeža), je vse svoje posestvo prepustila salezijancem. Poljski salezijanci so že na mestu in bodo začeli koj z zidavo cerkve ter bodo tam otvorili rokodelske obrtne šole.

Salezijanci na Poljskem.

Poljska vlada je salezijancem zelo naklonjena, zato jim je mogoče naglo se razvijati, tako, da imajo svoje zavode že po vsej Poljski, tudi na skrajnih mejah. V več mestih vodijo gimnazije z lastnim osebjem. V dobrih petnajstih le-

tih so odprli nad 25 zavodov in se udeležujejo na najrazličnejših poljih. Veliko je popolnih gimnazijskih zavodov, obrtnih šol, oratorijev, župnij, zavodi za naraščaj, tako da se jim obeta velika bodočnost in bo kmalu vsa Poljska posejana s številnimi salezijanskimi bivišimi gojenci. Deset let (1907-1917) so bili Poljaki gostje naše slovenske zemlje, namreč na Radni. Tu se je vzgajal njih naraščaj. Prav tisti, ki so se vzgojili na naši Radni na lepem Dolenjskem, zdaj vodijo salezijanske zavode, ko so se tako silno razmahnili po vsej širni Poljski. Mnogi so se priučili slovenskega jezika in se še zdaj radi spominjajo onih lepih preteklih dni, ki so jih preživeli med bratskimi Slovenci. Ko bi bile tudi pri nas tako ugodne prilike za razvoj, kakor so tam gori! Don Bosko je sicer pri nas že močno znan, pa še vse premalo. Kamor pa pride, njegov duh takoj vse osvoji, njegovemu vplivu se nihče ne more upreti.

Iz naših zavodov

Rakovnik

Na praznik sv. Frančiška Saleškega, ki ga vsako leto slovesno obhajamo, je bil shod sotrudištva. Shodi so sicer vsako zadnjo nedeljo v mesecu dobro obiskani od sotrudišč iz Ljubljane in okolice, toda letni sestanek pa še posebno. Slovesno sv. mašo je daroval preč. g. kanonik dr. Tomaž Klinar ter imel popoldne lep nagovor na sotrudištvo o salezijanskem delovanju in o važnosti tega dela, ki ga je don Bosko zasnoval. — Po cerkvenem opraviilu je bil shod v dvorani, kjer je naš preč. g. inspektor sotrudištva v velikih potezah nazorno predstavil don Boskovo delo, posebno pa je ponazoril nevarnosti, ki pretijo katoličanom od strani komunizma, ki se je razpasel po svetu in tudi pri nas bo lahko mnogo žrtev, ako ne bomo na straži in z dobrimi deli skrbeli za družabno življenje.

Tudi papežev dan ni smel mimo don Boskovih sinov, saj bi nam don Bosko gotovo zameril, ko je vendar tako goreče ljubil Kristusovega namestnika na zemlji in svojim sinovom tako goreče priporočal ljubezen in spoštovanje do njega. Spominjali smo se pri akademiji, ob štirinajstletnici njegovega kronanja,

njegovega dela za krščanstvo posebno še kako iskreno ljubi don Boskove in njegove sinove. Papež Pij XI. je naši salezijanski družini tako naklonjen in že toliko ljubezni je izkazal, da je bila zares naša sveta dolžnost, da smo se ga ob njegovi obletnici kronanja spomnili z vso vdankostjo in iskreno ljubeznijo, katero pa bomo pokazali s svojim delovanjem za katoliško Cerkev.

Iz oratorija

Posebno zanimanje je med našimi fanti vzbudila naslovna stran Salez. vestnika. Tam je naslikan Rakovnik, kakršen namerava biti. „Jej, gospod“, so me opozarjali fantje, „fajn“, kaj? Poglejte — tu novo lepo športno igrišče z monumentalno ograjo, tam nova gledališka dvorana in spet tam v novem 3 nadstropnem krilu lepe sobe, med njimi tudi ena za naše očete, ki bi jo tako radi.“ Ko se je poglelo prvo navdušenje, so pa skoro vsi pripomnili: „Škoda, da je samo na papirju.“ Pa bo vendar dobri Bog dal, da bo vse to prej resnica, kot si mislimo.

Najbolje se počutimo ob nedeljah dopoldne pri poldeveti maši, ko je vsa lepa cerkev naša. Da ne hodi precejšen del naših fantov k šolskim mašam, bi nam že prostora zmanjkalo. Ljudsko petje, skupna molitev in obilen obisk obhajilne mize napravi to službo božjo tako prikupno, da se je udeležuje vedno več odraslih, posebno moških. S pomočjo dobrotnikov smo dali delat še 36 novih ministrantovskih oblek, tako da bo ob velikih praznikih 50 malih in večjih ministrantov povzdigovalo sijaj službe božje. O, ko bi se dobila še ena ali več dobrih duš, ki bi nam pomagale do večerničnega plašča (pluvijala), katerega zelo pogrešamo.

Popoldne se mladina razdeli na pet skupin, ki imajo vsaka zase, ločene po starosti, krščanski nauk. Ta krščanski nauk in dopoldanska služba božja je srce in punčica don Boskovih oratorijev in zato tudi našega. Pri sportnih prireditvah, gledaliških predstavah, glasbenih nastopih, javno in zasebno, pri sestankih zveni na uho posameznikom samo eno in isto: „Nauk, nauk, nauk. Si bil pri nauku? Pridi k nauku, nauka ne smeš opustiti“ itd. Kdor vero globoko pozna, ta jo tudi globoko vzljubi in po njej živi. Le nevedni in neuki zasramujejo, kakor pravi sveti Pavel, in preklinjajo to, česar ne poznajo.

Godba se bo povzpela do tistega slovesa, ki ga je imela nekdanj. 40 dobro izvežbanih in uniformiranih godbenikov pod spretno taktirko g. Toneta Pokovca, to je naš smoter, ki ga skušamo polagoma doseči. Lep korak naprej je storjen z nakupom devet novih godal, med katerimi ga najbolj pihne veliki B bas.

Katoliška akcija je krepko poprijela. Popolnoma organiziran je tiskovni odsek, ki si je nadel nalogo razpečati v Ljubljani vsak mesec vsaj 2000 knjižic. Do sedaj so že skoraj dosegli to število in ga utegnejo še zvišati. Tudi v sobi krožka visi dolga vrsta, 14. revij in časnikov, ki z naslovnimi stranmi vabijo fante k branju. Knjižnica se je letos pomnožila za 80 novih zvezkov. V prometu je v zimskem času stalno povprečno nad 100 knjig.

Člani Katoliške akcije se sedaj pripravljajo na agitacijo za duhovne vaje, ki bodo v postu za vse stanovce. Vsi odrasli dobijo v roke vabilo z imenom. Bog daj, da bi vsi poslušali božji glas, ki jih bo klical po fantih — katoliške akcije. Na sestankih pa se fantje naprej uče delovati sami nad seboj, kajti zavedajo se, da nihče ne more vneti drugega, če sam nima ognja. Res je, da besede mičejo — toda samo zgledi vlečejo.

V sobi g. voditelja je na mizi stalno štruca kruha. Vsak dan se odpirajo vrata in kos za kosom roma v roke in med mlade zobe mnogih revnih fantkov. Mnogim je treba zamenjati razpadajoče čevlje z novimi, razcefran suknič s celim. Cele kupe perila in blaga, ki so ga darovali dobrotniki, smo razdelili med potrebne pa obenem tudi pridne. In protiusluga, ki jo zahtevamo, je spet duhovni dar: „Glej, da boš pridno obiskoval in znal krščanski nauk!“ Nad 20.000 dinarjev je šlo med potrebne od julija 1935. do marca 1936.

Da, salezijanski oratoriji s svojim bujnim in mnogovrstnim življenjem, ki je v njem tisoče utripov Kristusove ljubezni, bi zamogli v kratkem prenoviti sedanja mlačna poganska mesta in predmestja.

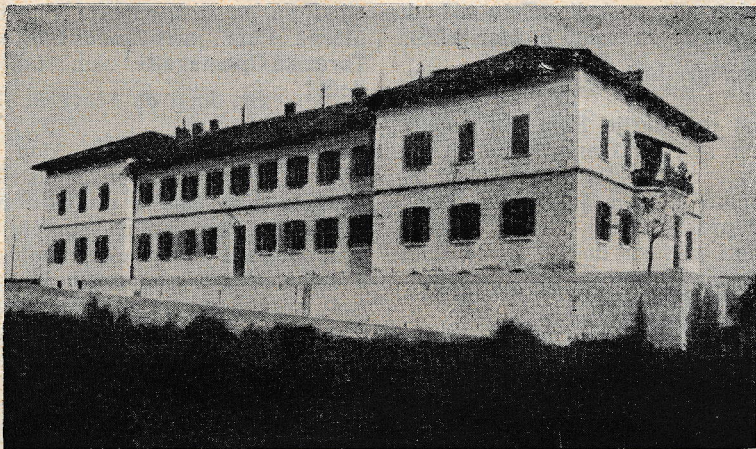
Don Bosko v Splitu

Točno pred petdesetimi leti so Splitčani prosili don Boska, naj bi tudi njim poslal svoje sinove na delo za vzgojo splitske mladine. Kar tedaj še ni bilo mogoče, bo postala vesela resnica letos.

Salezijanski vestnik more že krasiti to svojo številko s sliko velikega in lepega zavoda, ki je odločen za to, da od prvega julija letošnjega leta stavi sebe vsega na razpolago salezijancem in njihovemu delu.

Zavod je krasna kamenita stavba, nad 50 m dolga in 20 m široka. Sezidal ga je tik pred svetovno vojno Odbor Javne dobrotvornosti s sredstvi velike ustanove

Upamo, da bo Split don Boska vesel. Posebno želimo, da bi bili don Boska veseli gospodje, ki so toliko storili za njegov prihod. Na čelu akcije za vpo- klicanje salezijancev se svetijo imena pre- vzvišenega gospoda škofa *dr. Kvirina Bonefačiča*, predsednika dr. Spalatina in tajnika prof. Beziča. Zelo ljubeznivo je akcijo podpirala splitska svetna in redovna duhovščina: v mladeniški agilno-

Nov zavod v Splitu.

Martinis-Marchi. Bili so trije zelo bo- gati in zelo verni bratje: Anton, Oktavij in Ivo Peter, ki so naredili oporoko, da naj se porabi po njihovi smrti vse premoženje za oskrbovanje starih in mla- dih splitskih in okoliških revežev. Vsi trije bratje so utonili, ko so se na veli- kega petka dan vračali od svečane pro- cesije. Njihovo dobro delo je živelo za njimi in storilo v teku 50 let Splitu in okolici neprecenljive usluge. Tedaj je za- vršala vojna vihra in tudi tej sveti usta- novi prizadejala nenadomestljivo škodo. Kljub vsem izgubam ima vendar ustanova Martinis-Marchi še danes poseben zavod za starčke, zavod za dečke, zavod za deklice, bolnišnico, mnogo hiš in mnogo obrata. Najlepšo izmed svojih stavb, stav- bo, ki tudi hrani zemske ostanke bogo- ljubnih ustanoviteljev, je odbor Javne Dobrotelnosti sedaj ponudil v uporabo salezijancem, da razvijejo ondi široko akcijo za vzgojo moške splitske mladine. Dogovor predvideva v zavodu zavetišče, oratorij (mladinski dom), internat in jav- no kapelico.

Upamo, da se bo z božjo pomočjo naredilo, kar Split od nas pričakuje.

sti se je odlikoval sedanji ravnatelj za- voda Martinis-Marchi, prof. Mladen Alaj- beg. Ta akcija, ki je imela bolj javen značaj, in ki ji ni manjkalo tudi neka- terih dosti hudih nasprotovanj, je zado- bila svoj uradni pečat s potrdilom, ki ga je v velikem zaupanju do jugoslovan- skih salezijancev, ob pristanku mestne občine, brez vsakega obotavljanja dal *gospod ban*. Na drugem koncu in zelo na skrivnem je to akcijo podpiral z radodarnostjo, ki ji je težko najti pri- mera, gospod kanonik, bivši generalni vi- kar *Leopold plem. Ivanišević*. Njegova velikodušna pomoč nam bo omogočila razmah velikopoteznega dela.

Tem gospodom torej, a z njimi tudi vsem njihovim rojakom želimo, da bi jim don Boskovi sinovi mogli biti v pravo veselje in v resnično pomoč. Naši dobri sotrudniki pa naj nam samim pomagajo z zelo zaželeno in potrebno pomočjo svojih molitev: le če Bog dá blagoslov, bo šlo to delo in bo cvetelo in rodilo; Novice iz salezijanskih njiv ob sinjem Jadranu bo tudi slovenskim sotrudnikom z veseljem prinašal njihov Salezijanski vestnik.

Milosti Marije Pomočnice

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. don Bosku, sv. Mali Tereziki in Dominiku Saviju za ozdravljenje težko bolnega moža. Obljubila sem javno zahvalo v Vestniku, ako bom uslišana. Nisem zastoj klicala in vzdihovala k Mariji! Mož je ozdravel; njegova težka bolezen — vnetje možganske mreže — mu ni pustila nikakih zlih posledic. Zato ti bodi tisočkrat prisrčna zahvala, o Marija!

Nadlesk pri Ložu. *Koren Frančiška.*

Hvaležnost do Marije Pom. mi nalaga dolžnost, da se ji iskreno zahvalim za srečno prestano operacijo in tako izpolnim obljubo, ki sem jo storila. Tebe, Marija, pa prosim, bodi mi še nadalje milostna mati v vseh dušnih in telesnih zadevah.

Ptuj. *Domanjko Lizika.*

Kogar stiskajo težave in ga tarejo skrbi, naj se z zaupanjem zateče k Mariji Pom. in njenemu služabniku sv. don Bosku. Moj brat je bil osumljen težke krivde. Z zaupanjem sem se zatekla k Mariji Pom. in sv. don Bosku — in ne zaman: skoraj nepričakovano je pokazala sodnijska razprava, da je brat nedolžen in da ni zakrivil ničesar. Tisočera zahvala Mariji Pom. in sv. Don Bosku!

L. P.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. Janezu Bosku in Mali sv. Tereziki za dvakrat uslišano prošnjo. Bila sem v tako težkih zadevah, da sem mislila, da ni več pomoči zame. Vsa obupana sem prosila Marijo Pom., Kraljico majnika, naj mi pomaga in me usliši. In prav zadnji dan majnika se je vse tako lepo izteklo, da sem trdno prepričana, da me je Marija uslišala. Zato se ti prisrčno zahvalim, o Marija in se še nadalje priporočam tvojemu varstvu in priprošnji.

Višnja gora. *Neimenovana.*

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. don Bosku in Mali sv. Tereziki, da so me uslišali, ko sem jih prosila pomoči. Pretila mi je namreč velika nevarnost in nesreča, ki so mi jo iz škodoželjnosti pripravljali gotovi ljudje. V tej stiski sem začela opravljati devetdnevno na čast sv. don Bosku, proseč ga, naj spriča mojo nedolžnost. In čudno, prav zadnji

dan devetdnevne se je izkazala moja nedolžnost. Sv. don Bosko pomaga, le zaupno se k njemu zatekajmo v vseh težavah! Prav tako sem bila nenadoma uslišana, ko nam je pretila težka nesreča pri živini; ko so že vsi obupali, se je na priprošnjo sv. don Boska obrnilo na dobro. In še eno zahvalo dolgujem Mariji Pom. za ozdravljenje v težki bolezni. Marija Pom., sv. Janez Bosko in Mala Terezika, pomagajte nam tudi še v bodoče!

Sv. Jurij ob Ščavnici. *Družbenka.*

O Marija Pom. in sv. don Bosko, iz srca se vama zahvalim za uslišanje moje prošnje. Ko sem se preteklo leto vrnila iz službe zelo bolna domov, sem bila vsa obupana, posebno še zato, ker radi slabega srca nisem smela hoditi in zato tudi nisem mogla k sv. maši. V tem žalostnem stanju sem se zatekla k Mariji ter se zaobljubila na božjo pot na Rakovnik in na Brezje. Bila sem uslišana; zdaj že zopet lahko hodim k sveti maši.

M. Nazaret. *T. R.*

O Marija, dolžna sem ti tisočero zahvalo, ker si mi v življenju izkazala že nešteto dobrot in milosti! Ze dolgo ti dolgujem to zahvalo. Kot opomin na to mi je Bog poslal nove poskušnje in bridkosti, da se še z večjim zaupanjem zatečem k Mariji in izpolnim dano obljubo. O Marija, nikdar me še nisi zavrgla in zapustila, nikdar nisem še zastoj iskala pri tebi pomoči in tolažbe. Polna hvaležnosti ti obljubljam, da hočem biti vedno zvesta tvoja hčerka in salez. sotrudnica do svoje smrti!

Mirna peč. *Neimenovana.*

Bila sem nevarno zbolela. Priporočila sem se Mariji Pom., sv. don Bosku in sv. Mali Tereziki. Začela sem opravljati devetdnevno in obljubila zahvalo v Vestniku. Zdravje se je kmalu toliko zboljšalo, da mi ni bilo treba iti v bolnico. Zato izrekam iskreno zahvalo tem mojim nebeškim zaščitnikom. Priporočam se jim še nadalje in trdno upam, da bom vedno uslišana.

S. F. K.

Najprisrčnejša zahvala Mariji Pom. na Rakovniku, sv. don Bosku, škofoma Baragi in Slomšku za čudežno pomoč bratu

uršulinke, ki se mu je omračil um, pa je po treh mesecih popolnoma ozdravel. *S. P.* — Uršulinka *M. M.* se iskreno zahvaljuje Mariji Pom. in sv. don Bosku za hitro pomoč v dveh hudih pojavih bolezni. — Moja molitev je prispela do prestola božjega. Bog mi je podelil zaželeno milost v nepričakovani meri, zato ostane hvaležnost — do Srca Jezusovega, Marije Pom. in mojih priprošnjikov — večna! Ptuj. *M. K.*

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. don Bosku in Mali Tereziki za trikratno uslišanje. Bila sem zelo bolna, pa sem se zaupno zatekla k Mariji, don Bosku in Mali Tereziki in po opravljeni devetdnevni sem bila uslišana.

Gradec v Beli Krajini. *Neimenovana.*

Hčerka mi je težko zbolela. Morala bi se podvreči nevarni operaciji, jaz pa sem se zaupno zatekla k Mariji Pom. in sv. don Bosku. Na njuno priprošnjo se je vse srečno izteklo brez operacije. Zato jima izrekam tisočero zahvalo.

Ljubljana. *Š. A.*

Ertl Marija iz Maribora se zahvaljuje Mariji Pom. in sv. don Bosku za rešitev bolnega otroka. — *Drofenik Rozalija* od Sv. Križa pri Rog. Slatini se zahvaljuje za večkratno uslišanje v preteklem letu. — *N. N.* iz Argentine se zahvaljuje Mariji Pom., don Bosku in Mali Tereziki za milost, ki jo je prejela na njih priprošnjo. — Sotrudnica *F. Č.* iz Frankolovega se zahvaljuje Mariji, sv. don Bosku in škofu Slomšku za odvrnitev nesreče pri živini. — *F. D.* se zahvaljuje Mariji Pom. za ozdravljenje oči in za pomoč v nevarni bolezni. — *M. Č. D.* se zahvaljuje Mariji Pom., sv. don Bosku in sveti Mali Tereziki za ozdravljenje petletnega nečaka v smrtni nevarnosti. — *Starič Marija* iz Podboršta pri Mirni peči se zahvaljuje za ozdravljenje roke. *Somrak Janez* iz Vrhovega pri Mirni peči se zahvaljuje za srečo in blagoslov pri gospodarstvu, ki ga spremlja, odkar je naročen na Salezijanski vestnik.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom. in sv. don Bosku za ljubo zdravje moje matere ter nešteto drugih dobrot in milosti. Že dolgo dolgujem to javno zahvalo. *M. S.* Log pri Boštanj. — *P. Č.* se zahvaljuje za prejeto milost ozdravljenja na živcih. — Iskrena zahvala Mariji Pom. za vse prejete dobrrote. *L. N.*

Krško. Isto *S. T.*, Ljubljana. — Prisrčna zahvala Mariji Pom., sv. don Bosku in sv. Tereziki za zdravje bolne sestre. *M. Š.*, Vel. Lašče. — Mariji Pom. in sv. don Bosku se iskreno zahvalim, da sem ozdravela na očesni bolezni. *Planinc Gera*, Ptujška gora. — *Neimenovana* se zahvaljuje Mariji Pom. za ozdravljenje sinove noge. Za ozdravljenje nečaka se zahvaljuje Mariji Pom. in don Bosku *R. P.*

Iskrena zahvala Mariji Pom. za čudežno ozdravljenje dveh otrok. *Novačin Katarina*, Nova cerkev. — *Gobec Marija*, Beograd, se zahvaljuje Mariji Pom. za uslišano prošnjo po opravljeni devetdnevni (da je dobila dobro službo). — Zahvala Mariji Pom. in don Bosku za več uslišanih prošenj. *Smolej Terezija*, Jesenice. — Mariji Pom. in sv. don Bosku se zahvaljuje za ozdravljenje otroka *Novak Marija*, Zenik, Sv. Jurij ob Ščavnici. — Mariji Pom. in Mali Cvetki se zahvaljuje za dvakrat uslišano prošnjo v važnih zadevah *M. H.* Srednja vas v Bohinju. — *Gorenjec Antonija* iz Dokležovja se zahvaljuje Mariji Pom., da ji je pomagala do dobre službe. — Iskrena zahvala Mariji Pom. in don Bosku za srečen izid operacije hčerke. *Žbuelc Ema*, Ljubljana. — Za pomoč v težkih in važnih zadevah se zahvaljuje Mariji *Branisel Antonija*, Dolenja vas pri Cerknici. — Za zdravje pri živini se zahvaljuje *M. K.*, Loka pri Zid. m.; isto *Mesner Alojzij*, Zagreb, in *Brigelj Frančiška*, Dobrljevo. — Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pom., sv. don Bosku in sv. Mali Tereziki za ozdravljenje moje matere in za pomoč v težkih sodnijskih zadevah. *M. P.*, Sv. Jernej pri Ločah. — Tebi, o Marija in don Bosko, se javno zahvaljujem za milost, ki smo jo prejeli po vajini usmiljeni priprošnji ter se vama vsi izročamo v varstvo. *Družina Perčič*, Št. Vid pri Planini. — *Vrabelj* hvaljuje Mariji Pom. in sv. don Bosku *Ivan* s Stare ceste pri Ljutomeru se za srečen izid v pravdni zadevi. Trdno je prepričan, da je le po njuni priprošnji zmagala pravica. — Mariji Pom. se zahvaljuje za ozdravljenje brata *Sunčič Ivanka* iz Zagreba; za ozdravljenje roke pa *Oven Marija* iz Semiča.

Nadalje se še zahvaljujejo za prejeto zdravje: *Plut Marija*, Krvavčji vrh pri Semiču; *F. K.*, Vrhnika; *Komučar Olga*, Krško; *Mohorič Marija*, Martinvrh, Železniki; *Males Marija*, Hamborn; *Grašič Marija*, Senično, Križe na Gor.; *Čemažar*

Frančiška, Škofja Loka; *Š. Angela*. — Za uslišanje prošnje se zahvaljujejo še sledeči: *Plut Ana*, Semič; *Močivnik M.*, Šmarje pri Sevnici; *Lamovšek Justina*, U. S. A.; *Zadravec Terezija*, Središče; *Šnajder Elizabeta*, Sv. Miklavž pri Ormožu; *Krivec Johanca*, Zg. Brnik pri Cerkljah; *A. Z.*, Ribnica na Dol.; *Podboj T.*, Vel. Lašče; *Krajnc E. M.*, Sv. Jurij v Slov. gor.; *A. B.*, Hrenovica; *K. M.*, Podkoren, Kranjska gora; *Kumer Frančiška*, Maribor; *G. Milica*, Stožice, Ježica. — Ze od lanskega leta dolgujem zahvalo Mariji Pom., sv. don Bosku in Mali Tereziki, da se mi je zdravje zboljšalo, ko sem bila v smrtni nevarnosti. Ker se je pa bolezen zopet povrnila, se ponovno obračam do nje, ki je zdravje bolnikov in trdno upam, da ne bo zastoj. *N. J.*, P.

Po priprošnji sv. Janeza Boska

Lansko leto sem jedla pecivo, nevedoč, da je pokvarjeno. Naslednjo noč sem začutila v drobovju hude krče in bolečine. Nisem si mogla pomagati sredi noči; zaupno sem se zatekla k sv. don Bosku in bolečine so kmalu prenehale. Naši materi

se je trikrat odprla kri v ustih in krvavenje je trajalo po celo uro. Sredstva, ki jih je uporabljala, niso nič izdala. Zopet se obrnem k sv. don Bosku za pomoč in bila sem uslišana. Za to in še za več drugih uslišanih prošenj mu izrekam ti-sočero zahvalo. Pa še za naprej ga prosim, naj mi pomaga v neki zelo težki zadevi in mučni bolezni. *Neimenovana* iz Semiča. — Iskrena zahvala sv. don Bosku za uslišano prošnjo in izkazano pomoč v stiski. *I. S.*, Vrhnika. — Sv. don Bosku se polna hvaležnosti zahvalim za najdenje hranilne knjižice. *A. K.*, Ljubljana. — Prisrčna zahvala sv. don Bosku za ozdravljenje in za uslišanje prošnje. Sveti don Bosko mi je še vedno pomagal, ko sem se zaupno k njemu obrnila. *S. Ljgvorija*, Crenovci. — Iskrena zahvala Mariji Pomočnici in sv. don Bosku za izredno pomoč v velikih težavah in nadlogah. Marija je še vedno pomagala! Višnja gora, *F. Poje*.

Priporočam se v molitev vsem bralcem vestnika. Nahajam se v zelo težkih in zamotanih družinskih razmerah tako da ne vem izhoda brez posebne božje pomoči. Ljubljana. *Z. B.*

Cerkev Male Terezike na Kodeljevem.

Temeljni kamen pod cerkev priljubljene svetnice, kateri se zida nova cerkev na Kodeljevem, bo položil sam prevzvišeni gospod škof dr. Gregorij Rožman na cvetno nedeljo, 5. aprila ob 3. popoldne ob navzočnosti zastopnika svetne oblasti. Slavnostni govor bo imel prevzvišeni gospod škof.

Prav vljudno vabimo, da se sotrudstvo zlasti iz ljubljanske okolice polnoštevilno udeleži. Za podvig slovesnosti se priporočamo, da pridete po možnosti tudi v narodnih nošah.

Novi darovalci za kubične m.

Nadškofijski dijaški konvikt v Zagrebu (Din 1000). — Salezijanski oratorij na Radni (Din 400). — Zupnija Jurklošter (Din 350). — Dolničar Marija nabrala (Din 1144). — Kragelj Marija (Din 520) — Pungartnik Marija — Burkelje Alojzij nabral (Din 520) — Neimenovana — Neimeovanna — Tršinar Ana — Varl Jernej — V konzumnem društvu nabrano (Din 480) — Tomanič Manika — Ferčnik Marija — Št. T. Beltinci (Din 500) — Neimenovana, Vižmarje — Vidmar Metka (Din 360) — M. Š. v P. — Wistnigshausen Surnjak — Černe Franci — Dolničar Pavlina nabrala (Din 640) — Modic Marija — Jurša Marija — Rovn Krista (Din 340) — Stojković Helena — Gorišek Jožef — Gregorc Friderika — Fink Katarina — Rovn — Kebe (Din 1.200) — Kovač Ana (Din 386) — Rozman Jože — Oblak Marija (Din 350) — E. T.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja dvomesečno s stalno prilogo „Življenje sv. Janeza Boska“. Letno stane 10 Din (za inozemstvo 16 Din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in Salezijanske tiskarne: Alfonz Pavel. Urednik: Dr. Franc Knific.

Kranju); — Spindler Ana, Mala Nedelja; — Svetina Katarina, Breg (Žirovnica) — Vlh. g. Šifrer Ludvig, Žalna; — Sirca Marija, Dol. Logatec; — Škrabl, Cerovec (Rog. Slatina); Špilak Katarina, Mala pol. (Črensoveci); — Špindler Jozefa, Logarovci (Križevci pri Ljut.); — Šterbenc Terezija, Kočevje (Črnomelj); — Štrukelj Cecilija, Ljubljana; — Švigelj Matevž, Selšček (Begunje pri Cerknici); — Tratnik Marija; — Ukmar Marija, Sanabor (Goriško); — Urbanija Elizabeta, Sv. Urban pri Ptuj; — Valenčak Cecilija, Zdole (Kozje); — Vinčec Marija, Mala pol. (Črensoveci); — Zakotnik Ivanka, St. Vid nad Ljubljano; — Zupanc Terezija, Aleksander in Felicijan, Slovenjgradec.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj! (300 dni odpustka)

POZOR!

NOVO!

POZOR!

Prav lepe velikonočne razglednice (Ars sacra) — več kot 10 različnih vrst — bodo kmalu na razpolago. Vzemite radi naše blago! Poslužujte se sami teh razglednic in razpečavajte jih še med druge! Posamezne razglednice stanejo 1 Din. Kdor pa naroči vsaj 10 razglednic skupaj,* plača zanje samo 8 Din (in poštino).

Pravilnik salezijanskega sotrudstva. Kmalu izide v novi izdaji „Pravilnik salez. sotrudstva“. Vsak sotrudnik in sotrudnica mora imeti svoj „Pravilnik“. Že dalj časa ga nismo imeli na razpolago, zato ga posebno pogrešajo novejši člani sotrudstva. Kdor nima nobene prejšnje izdaje „Pravilnika“, naj to sporoči Vodstvu salez. sotrudstva na Rakovniku, pa mu pošljemo zastoj to lepo knjižico v novi izdaji. Najbolje je, ako naročijo poverjeniki in pospeševalke, da potem skupno pošljemo na en naslov za vse tiste, ki še nimajo pravilnika v dotičnem kraju.

Vsem vnetim sotrudnikom in sotrudnicam, posebno še poverjenikom in pospeševalkam, kličemo: Širite naše delo Marije Pomočnice in sv. don Boska! Pridobivajte novih članov sotrudstva! Kdor časti Marijo Pomočnico in pomaga don Bosku reševati duše in širiti Kristusovo kraljestvo, vrši božje delo in bo prejel poseben blagoslov in varstvo svojih svetih zaščitnikov.

Ako umrje kak član sotrudstva, sporočite nam takoj njegovo ime, da ga objavimo v prvi naslednji številki Vestnika in skupno molimo za pokoj njegove duše. Za vsakega umrlega člana dobite vedno novega sotrudnika ali sotrudnico!

„VELIKI TEDEN“

Ako je cerkveno leto vsakoletno obnavljanje Kristusovega življenja, je veliki teden gotovo vsakoletno obnavljanje Kristusovega trpljenja. Namen liturgičnega gibanja, ki je posebno zadnji čas močno oživel, je ta, da človeka čim bolj približa njegovemu Bogu, ker bo le v njem našel srečo, za katero se mnogokrat tako brezuspešno poganja.

Molitvenik „Veliki teden“ je torej ob tem liturgičnem gibanju bil kar potreben, saj prav Kristusovo trpljenje najbolj pretrese človeško dušo in jo mora vneti v ljubezni do njenega Stvarnika in Odrešenika, ki se je v neskončni ljubezni za njo žrtvoval. S kako vse drugačnim užitkom in občutkom boš prisostvoval svetim obredom velikega tedna z lepo knjižico v roki, ko boš skoro od besede do besede lahko sledil duhovniku pri oltarju.

Vsak bo našel v knjižici sočne hrane za svojo dušo, božja ljubezen do Odrešenika, ki mu bo sledil od slovesnega vhoda v Jeruzalem skozi veliki teden pa do velikega dne velike noči, se mu bo ob premišljevanju njegovega trpljenja vedno bolj vнемala. —

Prva izdaja prelepega in prepotrebneга molitvenika je v enem letu pošla in zdaj je na razpolago druga povečana izdaja. Res, da je težko za denar, vendar pa, ko gre za dušo, človek ne sme nikdar skopariti, saj ima le to veljavo, kar je večnostno.

Molitvenik se naroča pri založnici Družbi sv. Mohorja, Celje. Dobi se pa tudi v Jugoslovanski knjigarni, pri Ničmanu in na Rakovniku. Cena vezani knjigi z rdečo obrezo Din 28, z zlato obrezo Din 40.

K N J I Ž I C E

Že tretje leto izhajajo pri nas vsakih 14 dni „Knjižice.“

Knjižica, ki izide v začetku mesca, je namenjena gojitvi notranjega življenja. Druga številka, ki izide sredi meseca, pa poljudno razlaga in brani katoliške verske resnice in navade ter nastopa proti krivim naukom.

Knjižice so žele in žanjejo splošno odobravanje. Vsi, ki jim gre za dobro stvar, se zavzemajo zanje. Cerkvena oblast se je prav pohvalno izrazila o njih in jih priporočila.

Obe zbirki staneta na leto 24 Din, ena zbirka 12 Din, posamezna knjižica 1 Din. Če pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupaj, pa pride posamezna knjižica 80 par s poštnino vred.

Občudujemo naše vrlo sotrudištvo, kako marljivo, stanovitno in požrtvovalno razširja Knjižice. Prav veliko Knjižic marsikje spravi med ljudstvo tudi mladina. Člani katoliške akcije v nekem večjem kraju so sklenili, da bodo vsak mesec razpečali 2000 Knjižic. Lotili so se dela z vso vnemo in ga tako organizirali, da so se koj v prvem mescu že zelo približali uresničitvi svojega pogumnega sklepa.

In ti, kaj si že storil, storila za razširjanje Knjižic?

PRI BOŽJEM SRCU

Prelepi molitvenik Srca Jezusovega je v tisku. Prejeli smo že mnogo naročil — nekateri so celo molitvenik že naprej plačali. — Vse vljudno prosimo: Še malo potrpite, da se molitvenik lepo natisne in zveže; ga boste pa potem toliko bolj veseli, ko ga dobite.

Priporočamo še sledeče knjige:

1. Sv. Frančišek Saleški. To je lep življenjepis ljubeznivega svetnika prav za naše čase. Knjiga stane samo 8 Din.

2. Junak s pristave. Zelo zanimiva knjiga, ki opisuje predvsem mladost sv. Janeza Boska. Privlačna in poučna je zlasti za mladino, primerna za dar ob priliki sv. birme ali prvega sv. obhajila. Stane 8 Din.

3. Vzgojna metoda sv. Janeza Boska. Marsikdo, zlasti pa tisti, ki ima opraviti z mladino, se zanima, kako je vzgajal don Bosko, največji vzgojitelj 19. stoletja. Pričujoča knjiga podaje v poljudni obliki smernice don Boskove vzgoje. Stane 12 Din.

4. Vzor Marijinih družbenic. Drobna knjižica je prav spodbudna in podaje zgledno življenje goreče mladenke. Cena 2 Din.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA